riks, aida ja rehealuse tarwis taheti pruukida. Mihkli arwamise järel näitas tulusam nimetud hooneid kiwist ehitada, mis kauem kestawad kui puud ja pealegi tulekahju õnnetusel rohkem warju annawad, iseäranis, kus peremehel wõimalik näitab kiwi hoonele kaa kiwist katukse peale teha. — Meie praeguseb õlekatustega puuhooned on kõige kurjemad waenlased tulekahjul, kus muud järel ei jää kui paljad tuha hunnikud ahju aherwarte ümber. Üks tükike kõige paremast põllust, umbarwates rohkest kahe tündri osa maad walmistati ruki külwi tarbeks, nii häästi kui praegune peremehe jõud ulatas, et õnnekorral põllult niipalju saaks, kui teenijate ülespidamine ärakulutab ja õlekõrsi lojustele alla panna, muidu lähäks õlgede ostmine wäga raskeks. Endiste hoonete mädand katukse õled liutati wirtsuga mõne nädala ja weeti siis mädand palkide prügiga ruki põllule, niisamati kõik endistest peremeestest mahajäänud mulla, tuha ja prügi hunikud, kellest siin puudust ei olnud. — Suiwilja tehti rohkemast maha, sest et kui ilmad wähegi head näitawad, odrad ja kaerad kaa lahjal põllul siginewad, ehk kui teradest suuremat lootust ei ole, ommetegi lojuste toitu annawad. Tatrikuid külwati poolteist waka maha, niisamati suwe ja talwewilja seemne sisse härjapäid (ristikheina), mis tulewal aastal hooste toitu saaksid andma, nõnda kui ühtlase lopsaka juurtega lahja põldu kosutama. Kartohwlid ei maksnud siin rohkem maha panna, kui õue aja ruum ulatas; aga neisse põllu tükidesse, kus midagi paremat ei wõinud kaswada, külwati kureherne seemet kaertega

segamiste, mis heinaks pidi niidetama, ja linaseemneid. Hoopis raisku läinud heinamaast ei wõinud sel puhul peremehel wähemat lootust olla, niisama pisut mahti andsid tööd heinamaade rookimise tarwis. Õnnelt leiti karjamaad head ja oli neid talukohale rohkest jagatud, mispärast warsti niipalju lojuksid sinna muretseti, kui täielik majapidamine neid tarwitas. „Ennemine ostan ma sügisel“ — ütles Mihkel — „mõne koorma heinu ja põhku lisaks, kui oma waraga üle talwe ei peaks läbi saama, kust ma muidu tulewal aastal sõnnikut saan; sest sõnnikuta on siin talus peremehe käed alati kammitsas, et ta kui takus kana kuskil sammu kaugemale ei wõi astuda.“

Kiirelise tööga kulusiwad Ülewainu rahwal nädalad ja pääwad kui lennul käest, et tähelegi ei pandud kuda suwe iluruse pidu — nelipühi — linnulaulu ja õilmete ehtes kätte oli jõudnud. Else arwates ei olnud tännawu lindudel nii launist laulu ega nurmedel nii kena ilu, kui minewal aastal, kus tema neid Hansu seltsis kuulnud ja näinud. Katsus ta ise mõne korra Hansu suust õpitud laulu oma keele peale tõsta, siis näitas kui oleks okas tal kurgus olnud, et sõnakest wälja ei tulnud; kurtes pidi ta kaebama:

„Mis mööda on, se läinud,
Ma olin õnne näinud:
Nüüd süda närtsimas.“

Nelipühi esimesel pühal läinud pererahwas üheskoos kõik kiriku Jumala sõna kuulma. Kirikust wäljatulles koputas köster Põllupapile õla peale, üteldes: minewal neljapääwal on sulle posti pealt üks kiri Wenemaalt tulnud, ma arwan Hansu käest. Mihkli palgete tõusis natuke punetust, kui ta köstri kannul tuppa astus ja sealt ammugi pode-